

KIS HÍR

LOVASDI. (Lásd a 39. lapon.)

A NAGYMAMA PÁPASZEME.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

ESZJÁVAL egy kis foltocskára mutatott, mely az arczomon maradt. Azzal a rettenetes szemüveggel mindent kitalált. De különben én nem is akartam eltagadni, ha már kérdezte.

— Igen is, nagyon éhes voltam... Ágnes adott egy darab tortát.

Nagy csodálkozásomra a nagymama nem haragudott meg, sőt megsimogatott és így szólt:

— Ágnes rosszul tette, mert az ilyen édesség nem való ebéd előtti időre, elrontja az étvágyadat. De azt szeretem, hogy őszintén megmondtad. Mondj mindig igazat.

Ezzel egy nagy könyvet vett elő és maga mellé ültetett. A könyvben gyönyörű képek voltak és szép mesék is. A képeket megmutogatta, megmagyarázta, egy pár szép mesét el is olvasott s ez nagyon kedvemre való volt. De aztán megint csak roszt fordult a dolog, mert a nagymama egyszerre így szólt:

— No, most lássuk, hogy tudsz te olvasni?

— Én olvasni? Hát biz én akkoriban olyan tudatlan kis csacsi voltam, mint a korombeli fiúk közül csak kevesen. Már tanítottak ugyan, de nekem a tanulás nem igen volt inyemre, hát édes keveset is tanultam. Csak nagy keservesen birtam egy-egy szót kibötűzni.

— Ilyen keveset tudsz! szólt a nagymama. Akkor hát mindjárt máttól fogva rendszer leczkéd lesz, magam foglak tanítani.

Hát nem borzasztó volt ez? Tanulni! Még pedig igazán komolyan tanulni, mert már egy-két nap alatt is kiismertem anynyira a nagymamát, hogy amit ő mond, azt nem lehet tréfára venni. Hát még hogy ő maga fog tanítani! Így már semmikép sem menekülök.

Félelmem nem is volt hiába való. Mert mindjárt hozzá kellett fogni. Hasztalan mondogattam, hogy majd holnap, hogy most nincs kedvem, hogy fáj a fejem, hogy most nem fogok tudni tanulni.

— Dehogyan nem! Ma csak épen úgy, mint holnap. Nincsen semmi bajod, csak félsz a tanulástól; az pedig szégyen az ilyen nagy fiunál. A mamád ilyen korban már pompásan olvasott és szép verseket tudott szavalni.

Ez kissé hatott. Nem valami jókedvvel ugyan, de neki keseredtem és úgy ahogy figyeltem is a nagymama magyarázataira. Nem mondhatnám, hogy valami nagyon megdicsért volna, de nem is pirongattam.

— Jövöre majd jobban fog menni. Meglásd, ha figyelsz és iparkodol, milyen derék, ügyes kis fiu válik majd belőled.

Ez a biztatás egy csöppet sem volt kedvemre való. Mert csak azt láttam belőle, hogy sok nehéz leczke áll előttem.

A nap különben elég jól telt le azután. A leczke végeztével játszhattam, járhattam-kelhettem kedvemre. Erre pedig volt elég alkalom. Először is felkuktattam az egész házat, apróra bejártam a szobákat s fölmentem az emeletre is, de ott nem sokat fedezhettem föl, mert ott minden ajtó csukva volt, ott nem lakott senki. Annál kellemesebb volt a tágas udvar és a gondosan ápolt nagy kert,

melyben egy tész dolgoz...
gömbén néz...
járok, ha...
nyes ágyal...
ról, csakho...
tem. No

parancsol

Másr

mit kapok

nagymama

elémbe ug

tejet, ma

csokoládé

Deho

Ami

csak egy

elszörnyű

pedig nyu

— A

ma már n

fogsz töb

Mit

Már csak

igazat me

azért duz

tem a na

hogyan zt

pápaszem

igy aztár

Egyszer

meg azt

rok vétet

Miv

rödtem

Egyik se

nek elein

csak esz

jobb dolg

melyben egy borotvált képü vén német kertész dolgoztatott. Ugy láttam, hogy kissé görbén néz rám, mikor nem a csinált úton járok, hanem keresztül-kasul a veteményes ágyakon; intett és kiabált is messziről, csakhogy én persze rá sem hederítettem. No persze, majd nekem a kertész parancsol! Az a vén német!

Másnap reggel kissé kíváncsi voltam, mit kapok reggelire. Talán csak okult a nagymama, meggyőződött tegnap, hogy élembe ugyan hiába teszik azt a hitvány tejet, maradék sültet, nekem kávé vagy csokoládé kell.

Dehogyan okult! Szó sem lehetett róla.

Amint az asztalhoz ültem, megint csak egy csésze tejet tettek elé. Egészen elszörnyűködve bámultam rá, a nagymama pedig nyugodtan mondá:

— Azt tanácsolom, idd meg, mert ma már nem kapsz Ágnestől semmit, nem fogsz többé torkoskodhatni.

Mit csináltam volna ilyen biztatásra? Már csak ráfanyarodtam a tejecskére. Az igazat megvallva, nem volt épen rossz; de azért duzzogó mérges pillantásokat vettem a nagymamára. Csak az volt a baj, hogy ezt ő nem igen vette észre, talán a pápaszeme miatt. Azzal a pápaszemmel így aztán sehogy sem voltam tisztában. Egyszer nagyon is jól lát vele, máskor meg azt sem veszi észre, amit észre akarok vétetni.

Mivel másképp nem lehetett, bele tördtem a tejecskébe is, a tanulásba is. Egyik sem volt olyan borzasztó, amilyenek eleinte látszott, hanem persze mégis csak eszembe jutott mindig, mennyivel jobb dolgom volt azelőtt, mikor még azt

kaptam reggelire, ami nekem tetszett és akkor tanultam, mikor kedvem telt benne; ámbár igaz, hogy kedvem soha sem telt ezelőtt benne.

Harmadnap vagy negyednap reggel, a mint felöltözködtem és az ebédlőbe léptem, a reggeli már az asztalon volt, de még nem volt a csészébe kimérve. Senki sem volt a szobában, a nagymama kint Ágnessel intézkedett valami házi dologról.

Várnom kellett s ekkor eszembe jutott valami.

— Ha már csak tejet kapok, legalább jó édes legyen... nagyon szeretem az édeset. Ha egyszer a csészémbe öntötték és megczukrozták, hiába kérek több czukrot... a nagymama nem ad... De mindjárt segíték én rajta... megczukrozom az egész tejet itt a lábacskában... az enyémet aztán külön is megczukrozzák, így majd duplán édes lesz.

Pompásan kifőzött tervemet rögtön végre is hajtottam, ugyancsak megczukroztam az egész tejet. A czukornak volt ideje elolvadni, mert a nagymama még egy-két percig nem jött be: aztán meg nagyon forró is volt a tej, meg is kavartam. Mikor rendbe hoztam a dolgot, félre húzódtam az ablakhoz és ott nagy játékba kezdtem Amival, a ki türelmesen várta a reggelijét.

Nemsokára bejött a nagymama és asztalhoz ültünk. Nekem kimérte a tejecskémet, magának elkészítette a kávéját és én roppant ártatlan képpel akartam hozzáfogni a duplán czukros tejhez, mikor a nagymama is megkóstolta a kávéját. Meglepetve tette le a kanalat.

— Sajátságos... pedig nem tettem bele több cukrot, mint máskor... Ihatatlanul édes... Mi lehetett?

Én persze jól tudtam, de a viláért sem pillantottam volna föl. Hanem szinte éreztem, hogy a nagymama reám néz azon a veszedelmes pápa szemén keresztül. Aztán kivett egy kanálkányi tejet a porzellán-lábaskából és megkóstolta.

— Hiszen ez is csupa cukor. Sándor, nézz a szemembe!

Megpróbáltam, de nem sikerült. Szepgni kezdtem, hogy a pompás tervem nem egészen úgy fog elsülni, mint gondoltam. Arról megfeledeztem volt, hogy ha én szeretem is a duplán cukros tejet, a nagymama talán nem szereti a duplán cukros kávét. Nem is szerettem s nekem is keserűvé lett a duplán cukros tejecke. Mert a következő pillanatban így szólt a nagymama:

— Most valld meg, mit csináltál, míg én odakint voltam?

Persze! Majd! Nem szólok semmit.

— Valld meg, hogy cukrot tettél a tejes lábasha!

Nem mondtam, hogy nem tettem, de nem is vallottam. Hanem hát ez már hiába való volt, a nagymama már pontosan tudott mindent.

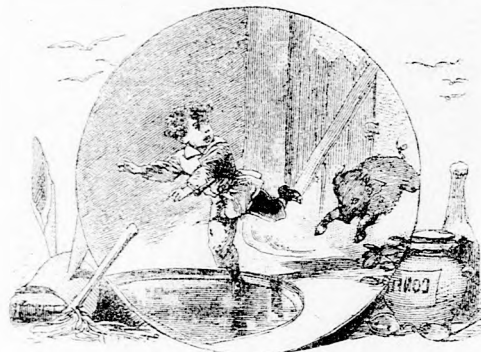
— Ez nagyon oktalan csiny volt,

mondá szigorú hangon. Elrontottad a reggelimet, de a magadét is ám.

És ezzel elvette előlem a még tele csészét s csak egy darabka kenyeret adott.

— Ma ez lesz a reggelid.

Ekkép a duplán édes tejből duplán keserű, száraz reggeli lett. Nagyon el voltam keseredve, de okulva a multakon, mégis elfogadtam a kenyeret, mert az is csak jobb a semminél. Kimentem vele a kertbe és ott pityeregve, duzzogva, szörnyűmódon szerencsétlenné érezve magamat, de mégis csak megettem.

... A LÁBAIM ALATT ELFOGYOTT A FÖLD.
(Lásd a 38. lapon.)

Persze, valami nagy nem volt ez a szerencsétlenség s félóra múlva már el is feledtem, javába futkostam ide-oda a kertben. Az egyik oldalkerítésnél ajtóhoz értem. Tudtam, hogy ez a gazdasági udvarra nyílik, a hol még nem jártam. A

nagymama megtiltotta.

— Ott nincs semmi keresni való; mondá egyszer. Még meg talál öklelni a tehén, vagy megrohan a nagy házőrző kutya, mert nem ismer.

Az ilyen intésekre én nem sokat szoktam volt hallgatni. Engem bizony nem ijesztenek meg egykönnyen. Tudom én azt, hogy az efféle csak azért mondják, mert azt hiszik, hogy így aztán nem fogom merni ezt vagy azt megtenni.

Most, a mint az ajtóhoz értem, eszem-

be jutott a
getése.

— S

Meg i
volt.

Eleint
tam fel, ho

be jutott a nagymama tilalma és ijesztgetése.

— Szeretném tudni, igaz e, hogy

olyan veszedelmes hely ez az udvar? Ha az ajtó nyitva volna, bekukkantanék. Megpróbálom.

... KIHUZOTT A VIZBŐL. (Lásd a 39. lapon.)

Meg is próbáltam. Az ajtó nyitva volt.

Eleinte csak épen egy kicsikét nyitottam fel, hogy bekandikálhassak és gyorsan

becsaphassan újra az ajtót, ha valami veszedelem fenyeget. De a mint végig pillantottam az udvaron, diadalmasan fölkaczagtam.

— No lám! Tudtam én, hogy az csak olyan ijesztgetés! Hiszen nincs is egyéb az udvaron egy pár tyuknál, libánál meg kacsánál. A nagy kutya ott alszik ni, lánczra van kötve, attól ugyan nem félek.

Igy már természetesen bementem, hogy körülnézzek. Az ajtót elfelejtettem magam után bezárni s a baromfi mind sietett a kertbe, hogy ott a jó zsöngé salátákon lakmározzék, de ezzel én nem törődtem. Egészen elfoglalt az, hogy apróra kikutassam, mi minden van ezen az udvaron. A fészker alatt volt egy nagy szekér, eke, borona, odább nagy rakás ölfá, aztán más mindenféle gazdasági eszköz. Az istálló ajtó nyitva volt; mert negy esőnd uralkodott, óvatosan be mertem pillantani. Nem láttam semmit.

— No lám, hiszen a tehénke nincs is itt! Bizonyosan kint legel a mezőn.

Nem láttam ott egyáltalában semmit és már visszafelé akartam indulni sikertelen kutató utamról, mikor egy kis deszka bódéhoz értem. Hát itt ugyan mi lehet? Megnézem, nem nehéz mert az ajtaja csak egyszerű faretesszel van elzárva.

Főlemeltem a reteszt s az ajtó nyikorgva kezdett kinyilni. De ugyan-e pillanatban bent nagy rőffenés hallatszott s megmozdult valami. Ijedten be akartam csapni az ajtót, de már későn volt — belülről az a valami már neki ugrott az ajtónak és kitaszította, majd fellökött ajtóstul együtt. Ha meg nem ijedek annyira, kitalálhattam volna, hogy az a rőfögő valami bizonyosan sertés, melylyel én is szembe szállhatok, ha fölkapok egy hasáb fát; de hát nem gondoltam

már egyébre, mint hogy csakugyan utolért a veszedelem, itt valami rettenetes szörnyeteget tartanak elzárva s én kinyitottam az ajtót... most már csak gyors futás menthet meg.

Futottam is vissza a kertbe oly sebesen, hogy talán ozóta sem futottam soha többé oly szélsébséggel. A mint a kertbe értem, éppen az ott már javában lakmározó tyukok, libák, kacsák seregébe rohantam s a sok szárnyas jószág ijedten is, mérgesen is: nagy hápogással, gágogással, kodácsolással rebtent szét, úgy hogy egész ribillió támadt. Ezzel persze nem igen törődtem, csak futottam és csak arra gondoltam, valjon az a veszedelmes fenevad üldöz-e? Futás közben hátra pillantottam és rettentő rémülettel láttam, hogy csakugyan üldöz, — a rőfögő sertés. Teljes erejéből futott egyenesen utánam. No most már fussunk, életre-halálra! Tüskönbokron, veteményes-ágyakon keresztül rohantam s messziről a vén kertész ugyan kiabálhatott nekem, nem hallgattam én most semmire, senkire, csak futottam, mig-nem egyszerre valami furcsa történt velem — hamarjában azt sem tudtam, hogy micsoda. Mert egyszerre csak, amint ismét hátra pillantottam üldözőmre, a lábaim alatt hirtelen elfogyott a föld (Lásd a képet a 36. lapon) és nagyot zuhantam le, aztán éreztem, hogy vízbe pottyanok, még pedig valami poshadt, állott vízbe. A fejemet ugyancsak odaütöttem valami deszkaféléhez, mely nagyot koppant s én majdnem ájultan buktam a víz fenekéig.

Nagyot nyeltem a poshadt vízből. Juji! Irtóztatóan rossz volt. Igyekeztem nem nyelni többet s mert földet éreztem

a lábam alatt, hirtelen fölegyenesedtem. Szerencsére a fejem ki is ért a vízből s nagyot lélekzettem, de olyan kábult voltam az ijedtségtől, sebes futástól, poshadt víztől, hogy nem is tudtam a kimenekülésre gondolni. Pedig ez nem lett volna nehéz, mert a mibe belepottyantam, az nem volt egyéb, mint egy, a földbe beásott jókora kád, melyben vizet tartogattak a kert öntözésére. Egy kis ügyességgel és erőfeszítéssel kimászhattam volna, de annyira oda voltam, hogy bizonyosan visszabukom a víz fenekére, ha az öreg kertész idején oda nem érkezik.

— Na, micsoda polond hisdória már ezet? dörmögte boszusan.

Galléron fogott és kihúzott (Lásd a képet a 37. lapon.) a vízből. Még azután is tartania kellett, mert alig bírtam megállani a lábamon. A piszkos lé meg csak úgy csorgott rólam, fülem, szemem, szám tele volt vele, a ruhám lucskos, iszapos. — gyönyörű figura lehettem, az már bizonyos.

— Hát ez utyan miféle karázdálgolás, urficsga, he? zsörtölődött az öreg. Hát íty gell játszani? Ráereszdi a paromfit a veteményes-ágyakra, a serdést meg giszapaditja, aztán polondjába fut; jó hoty atyon nem itette mogát vagy bele nem fult a kádba. A ruháját meg bocsékká dette! No hiszen volnék csag én az abja, majd mekemlegetné!

Az a gonosz sertés meg vígan röfögve, mintha szintén rajtam gunyolódnék, egy ideig pár lépésnyiről bámult rám, aztán megfordult és visszabaktatott az udvar felé. Én bezzeg nem baktattam,

hanem úgy vittek be, magam sem tudtam jóformán: élek-e vagy már meghaltam.

Persze hogy odabent is megijedtek, mikor megláttak. Azaz csak az öreg Ágnes asszony ijedezett, ő vett át a kertésztől és mindjárt vitt a szobámba, hogy levetköztessen. A nagymama, mikor bejött, már mindent tudott a kertésztől. Látszólag nagyon nyugodtan mondá:

— Le kell fektetni, hadd pihenjen.

Az ágyban aztán megtapogatta a fejemet, kezemet, lábamat. Csak a fejemen volt hatalmas zúzódás. Fájt is ugyancsak.

— Ezt majd hideg vízzel kell borogatni. Nem veszedelmes.

Veszedelmes csakugyan nem volt, de a kellemetlen kaland úgy tönkre tett, hogy kedvem sem volt egész nap fölkelni. De alkalmasint nem is engedték volna. A nagymama minduntalan ott volt mellettem és éjjel is égett egy kis mécs; és mikor egyszer úgy félig fölbredtem, mintha akkor is a nagymama hajolt volna fölem. De olyan szelid, gyöngéd volt a nézése, hogy mégsem lehetett ő.

(Folytatása következik.)

L O V A S D I.

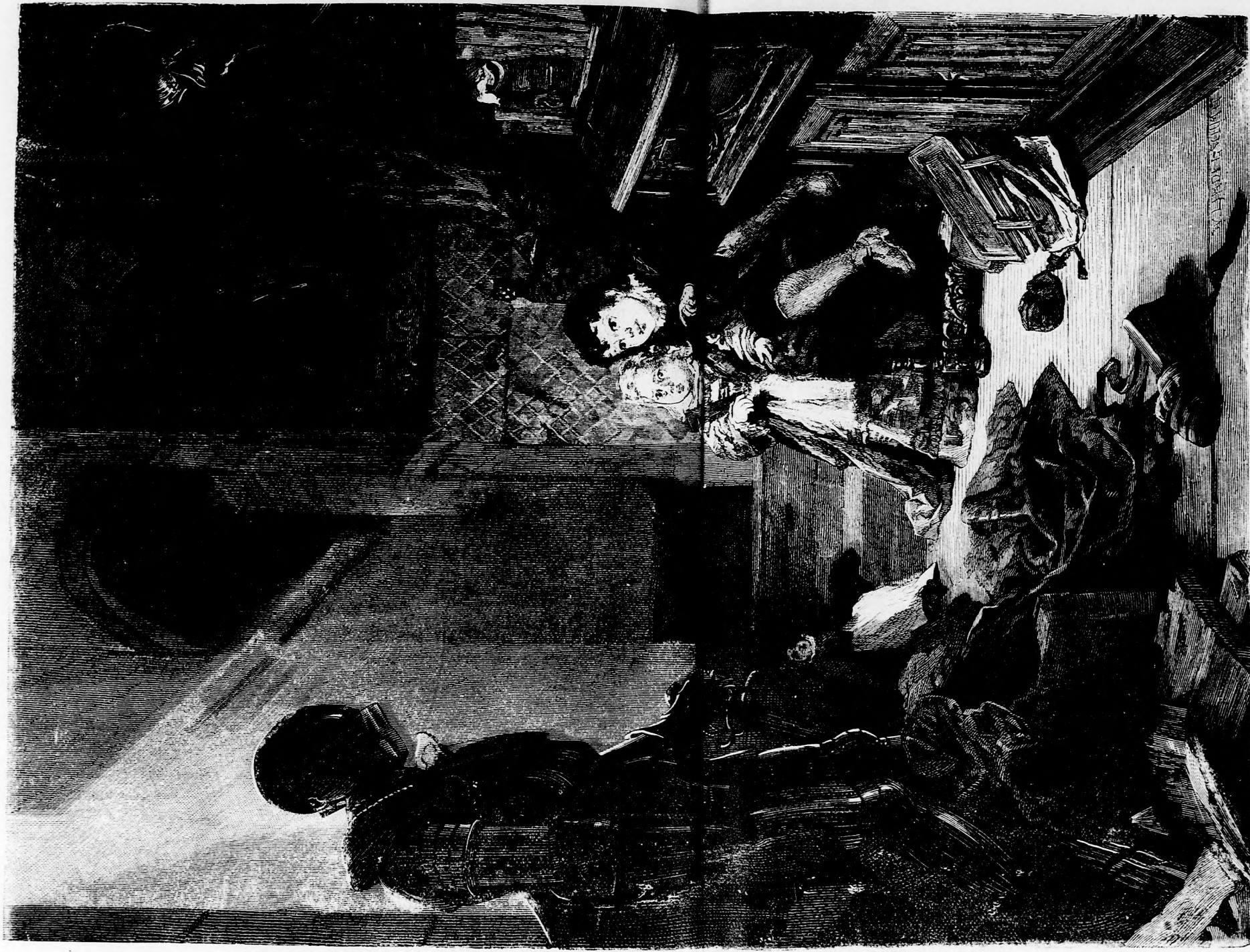
(Képpel a czimlapon.)

Találós rímek.

JÓ MÓDJA van a kocsisnak
Nemes vérü l....
Hajtja őket szanaszerte
A ropogó h....

Csakhogy fura kocsisság ez!
Igaz ugyan, h....
De hát mikor szalad a ló —
A kocsis is sz....

A VAS BÁCSI.

»Az ősi kastély folyosóján
— Így szól öcséhez Vilhalm —
»A régi tükros pántos ajtó,
»A nagy esernök kinyílt ma.

»És ez... hah mi!... szörnyű alak ez...
»Jaj, kezdlek tőle fézni;
»Valj' melyik ösünk is lehetett
»Éz a roppant vas bácsi?

»Jöjj, nézzük, amit már oly régen
»Ohajtunk látni ketten:
»Az ösök képét, ezimerét, ott
»A nagy ősi teremben.

»E rengeteg alak bizonygal
»Pogány ellen esztázott
»És rettenetűn súlyos kardjával
»Száz ellent is levágott!

»Hah, milyen ódon szag van itten!...
»Ez a múltnak szellője!
»A hátam szinte borzong bele ---
»És futnék is előle!

TORKOS ELEMÉR ESETE.

— Elbeszéli *Ida néni.* —

E FELEJTSE el Sári, hogy ma van tizedik születésnapon! Tízszor anyit süssön, főzzön, mint más-
kor. Ugy-e hallotta, mit mondtam?

E szavakkal rontott be Elemér urfi a konyhába, tudja a jó Isten már hányadszor. A szakácsné, aki nem igen örült a látogatásának, mérgesen vissza felelt:

— Persze, hogy hallottam! Hisz nem vagyok tán süket! — és reggel óta az urfi egyre hajtja ezt a híres mondást!

— Azért teszem, mert akarom, hogy jól megértsen. Én ma tíz anyit akarok enni, mint máskor.

— Én tölem bizony ehetik akár husz anyit! Én nem bánom, ha hajnal-tól éjjelig egyebet sem tesz. De csak itt ne lábatlankodjék a konyhában. No né! Megint mit csinált! A tortába egész lyukat vájt és s hámozott mandulámat mind megette. Jaj, meg a cukros süteményem! Ne bántsa az Istenért! Majd megkapja délután — addig csak várhat? Most meg a csokoládéhoz kapott. Hagyja no, a süteményhez kell. Menjen ki a konyhából és ne háborgasson, különben nem készülök el ma.

— Mindjárt megyek — szóló Elemér — még csak néhány szem mazsolát csipkedek el; meg a baraczk izt kóstolom meg; no meg egy darabka csokoládét.

Gyorsan kapott utána Elemér, de akkor fölborított egy tálat, melyben vagy tizenkét tojáznak cukorral kevert sárgája boldog pihenést tartott, miután előbb egy

óráig tartó irgalmatlan keverést követtek el rajta.

Amiát a tál a földre zuhant, Elemér kifutott a konyhából. Nem látta már Sárit, ki a háloverővel a kezében fenyegette és nem is hallotta a siralmas éneket, amit ott a szerencsétlenül járt torta fölött elhangzott. Persze, midőn ezt elsíratta, Sári urfit dicsérte. A cselédek, kik a szüretre mind elősiettek, hűségesen segítette neki ebben.

— Soha ilyen torkos gyereket! Hetedhét országban nem lehet párját találni! Falánk, mint egy farkas! Pákosz, mint egy czicza! — Ej mit, rosszabb a maeskanál. Nem is lehet a Czirmossal össze hasonlítani; az szégyen lenne a cziczára nézve.

És mindegyik más-más históriát mesélt Elemér torkosságáról és falánságáról. A Czirmos pedig a sutban ült s megelégedetten dorombolt, mintha értené, mit beszélnek. Ellene nem volt panasza senkinek; őt a szakácsné korán rendre szoktatta, nem is volt olyan elkényeztetett jószág, mint Elemér urfi.

Kár haszonnal jár — ezt tartja a közmondás; és ha újból kellett Sári néni-nek a keveréshez látni, az a vigasztalása volt, hogy Elemér még sem mert a konyhában akadékoskodni.

Hanem azért talált dolgot magának az urfi. Belopózkodott az éléskamrába, és ott néhány percz alatt olyan pusztítást vitt véghez, mint egy regiment patkány. Kibontotta a befőttes üvegeket, nyalogatta a mézet, rendre megkóstolgatta a különféle kompótot, szilva izt, még az eczetes uborkát is. A zsebeit tele tömkölte dióval, mandulával; lehúzta a szőlő fürtöket a lé-

czekről; és a finom válo-
lyeket édes anyja a leg-
tett, épügy megdézsmá-
Szóval, semmi sem ké-
és körmét. Nagyon üg-
gát. Aki láthatta, meg-
zód, hogy ez nem é-
és el gyakorlott vol-
sem természetes, ho-
sem lehetett sokáig
ham, ki kellett on-
ő azzal vigasztalódot
az öz önmánál kénye-
tik el mindenféle es-
anyja megigérte nek-
az asztalon, amit es-
kap mindemből, am-
örült ő annak, mint a
ajándéknak, még a
ki, a mellyel édes a

Délután, mik-
nem is volt türel-
evésen járt az esze-
idő előtt kellett a
aztán nem hagy-
nógatta, üljenek a
ták neki, hogy vá-
csokoládé. Hanem
dött vele. Addig i-
sok csemegeben és
Barátai elcsudálk-
mőles és sütemény-
készítettek.

— Hát ezt
kérdezte Béla. E-
tályunknak elég
— Nem is
hetykén; maga
egyedül.

czeokről; és a finom válogatott körtéket, melyeket édes anyja a legmagasabb polczra tett, épugy megdézsmálta, mint az almát. Szóval, semmi sem került el a figyelmét és körmét. Nagyon ügyesen végezté a dolgát. Aki láthatta, meg lehetett arról győződ, hogy ez nem első kísérlete e téren, és elgyakorlott volt már az ilyesmiben. Nem természetes, hogy az éléskamrában sem lehetett sokáig maradása, és csakhamar ki kellett onnan takarodnia. De ő azaz vigasztalódott, hogy majd délután az özönmánál kénye-kedve szerint lakhatik el mindenféle csemegével, mert édes anyja megígérte neki, hogy minden lesz az asztalon, amit csak szeret, és annyit kap mindenből, amennyit kíván. Jobban örült ő annak, mint a sokféle szép és drága ajándéknak, még a vasparipát sem véve ki, a mellyel édes apja lepte meg.

Délután, mikor pajtásai eljöttek, nem is volt türelme játszani; csak az évésen járt az esze. Már jóval a rendes idő előtt kellett a szobalánynak teríteni; aztán nem hagyott békét barátainak; nógatta, üljenek asztalhoz. Pedig mondták neki, hogy várjon, még nem kész a csokoládé. Hanem Elemér ur nem törődött vele. Addig is gyönyörködni akart a sok csemegében és szejmjeit legeltetni rajta. Barátai elcsudálkoztak a sok befőtt, gyümölcs és sütemény láttára, amit számukra készítettek.

— Hát ezt mind meg kell ennünk? kérdezte Béla. Hisz ennyit az egész osztályunknak elég lenne!

— Nem is sok, — felelt Elemér hetykén; magam is megeszem egész egyedül.

— No, már azt nem hiszem, — szolt Gábor; tán még akkor sem birkózhatnál meg vele, ha Nagy Gyurka jönne a segítségedre.

— Hányszor kapok még egyszer? kérdezte Józsika, az Elemér kis unokaöccse.

— Háromszor is! felelt Elemér nevetve — a hányszor csak kérsz.

— Milyen jó! örült a kicsi. Otthon csak egyszer kapok, mamácska nem akar többször adni.

— Az én mamám kétszer is ad még egyszer, mondá Elemér; nekem mindent adnak, amit kérek.

— Veszem észre, felelt Béla. Hat özsonna kitelnék ebből. És még csokoládé is lesz. Ez már sok!

— Én nagyon szeretem a csokoládét — kiáltott Józsika. A csokoládé nagyon jó ám!

— Én is szeretem — mondá Elemér; de még sokkal jobbat iszom ma este. Vacsorára vendégeink lesznek és akkor puncsot, tokaji bort kapunk!

— Milyen bor az a puncs? kérdezte Gábor.

— Nem bor az, felelt Elemér; azt rumból készíti apácska. Pompás ital, mondhatom.

— Milyen az a rum? Édes? kérdezte Józsika.

Mindjárt megmutatom, mondá Elemér.

Ezzel bement a mellékszobába, és kihozott onnan egy palaczk rumot. Egy pohárba töltött néhány cöppet és odaadta a kis fiúnak, aki az arcát elfintortotta, mikor belekóstolt.

— Jaj de rosz, hisz ez nem édes! Mért mondtad, hogy jó az a puncs?... és nagy kék szeméből csak úgy potyogtak a könyvek.

— A rum nem is édes, te sülülü! A puncshoz czukrot vesznek. No ne sirj kicsike, adok valami jót! Czukrot égetek rumban. Tudom, izleni fog.

Elemér mindjárt hozzá is látott, czukrot és rumot töltött egy csészébe és aztán meggyújtotta. A kékes láng láttára felvidult a kis fiu arcza és örömeben tapsolt. A többieknek is nagy mulatságot okozott az égő rum. Elemér pedig mohó vágygal néztea barnuló czukrot. Végre nem állhatott többé ellen és egy kanálkával kivett a még égő folyadékból egy darabka bizsergő czukrot és bekapta. Nyomban rá úgy elordította magát, hogy a gyermekek, kik nem vették észre, mit tett, megijedtek. De volt is oka kiáltani, mert a forró kanálkához oda tapadt megforrázott nyelvének a bőre. Mintha csak lenyúzták volna.

— Vízet, vizet! bögte, amint a torkán kifért.

A gyermekek kővé meredve csak álltak ott, mert nem foghatták fel, mi történt vele?

Összefutott jajveszéklésére az egész ház. Hoztak vizet is, tejet is, de nem használt semmi. Szája belülről úgy össze volt égetve, hogy egy falatot sem birt enni.

Sirva kellett neki végig nézni az ozsonnát. A többiek sajnálkoztak fölötte, de az nem csökkentette jó étvágyukat és jóízűen falatoztak. Elemér pedig sem az ozsonnánál, sem a vacsoránál nem evett semmit. Nem kapott sem csokoládét, sem tokajit, sem puncsot, hanem egy kis hideg

tejet, mint a Czirmos czicza. — Soha életében nem volt ilyen kínban.

Negyednapra meggyógyult a sebe, és ő elfelejtette az egészet; de nem úgy pajtásai, kik ha boszantani akarják, mindig azt kérdezik tőle, ha jó volt-e az égett czukor? Nem tudom, javult-e azóta. De mivel újabb csínyeiről nem hallani és csak a régi históriát emlegetik mindig: abból azt lehet következtetni, hogy e végzetes tizedik születésnapja óta nem volt oly torkos és falánk, mint azelőtt.

SZERENCSES MENEKÜLÉS.

(Keppel a 45. lapon.)

Szó ami szó, de már az egy csöppet sem szép a Micza cziczától, amit a minap elkövetett. Hát azért van neki olyan jó dolga, az a kedves Gizike azért czirogatja, dédelgeti annyit, hogy Micza olyan szomorúságot akarjon neki okozni?

Fogadni mernék, hogy az ármányos Micza azzal akarna védekezni, hogy ő csak az asszonykája iránt való szeretetből tette. Csak azért, mert azt akarta, hogy Gizike egyedül őt szeresse, ne legyen más kedvence is.

Már pedig Gizikének két kedvence volt: a hófehér Micza czicza, meg az aranysárga dallos kanári madárka. Nem volt egyiknek sem kára abból, hogy Gizike a másikat is szerette. Mindegyik megkapta a maga csemegéjét nap nap mellett s Gizike eljátszogatott mindegyikkel, persze külön-külön, mert nem bizott benne, hogy a czicza meg a madár jól megférnének. A falon biztos kalitkában volt a madárka, onnan csattogta szép dalait, melyek mindenkinek nagyon tetszetek, csak Micza cziczának nem; ő nem sokat törődött a szép nótával, jobb szerette volna az egész madarat egy kis külön csemegének. Az ám, olyan torkos czicza volt a Micza, hogy

minduntalan megenni azt

Nézeget mekkel a karsan volt, nem

Hanem megörült az kedvez neki

A kalit s Gizike leem

Gizike hog férhetsz h

— M gesen,

Es k benyulkál madárka Micza egy kát s vég próbálkoz szemes! M

minduntalan arra gondolt: milyen jó volna megenni azt a madarat.

Nézegetett is föl gyakran sovár szemekkel a kanári felé. De a kalitka magas volt, nem lehetett hozzá férni.

Hanem egyszer, — egyszer nagyon megörült az ármányos Micza. Ugy látta, kedvez neki a szerencse.

A kalitkán igazítani kellett valamit s Gizike leemelte a falról a pamlagra. Köz-

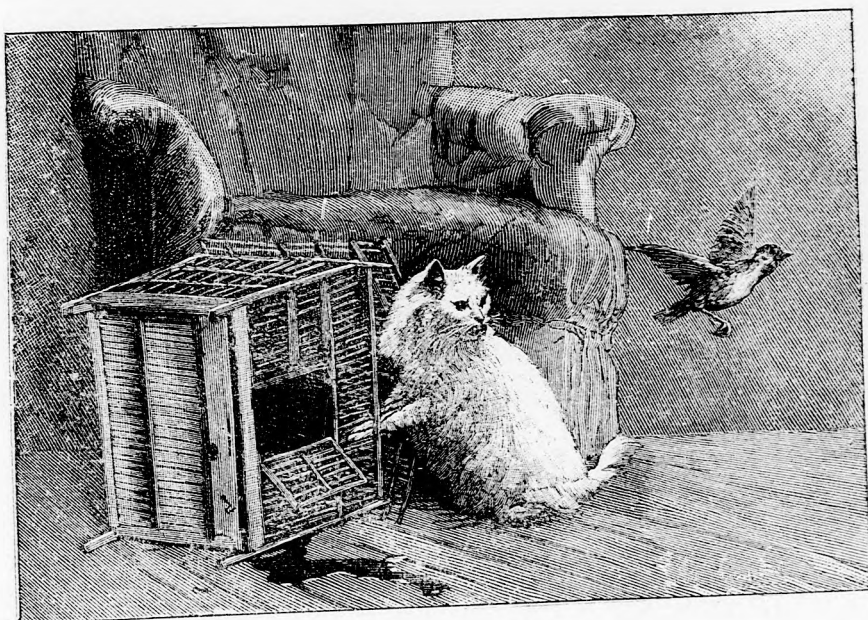
ben azonban más dolga is akadt s pár percze kiment. Ezt az időt használta föl Micza.

Rögtön ott termett a pamlagon.

— No most készülj a halálra, te lármás jószág, mert most megeszlek.

A kis madár megszeppent. De még biztatta magát.

— Oh, te gonosz! Hát mért akarsz bántani? Hiszen van elég enni valód! És

SZERENCSES MENEKÜLÉS.

Gizike hogy busulna! Szerencsére nem is férhetsz hozzám.

— Majd meglátjuk, felelé Micza mérgesen.

És kezdett a kalitka rácsozata közt benyulkálni, de bizony hiába, mert a madárka mindig a tulsó sarokba huzódott. Micza egyre dühösebben rángatta a kalitkát s végre lerángatta a földre. Ott újra próbálkozott, csak hogy nem volt ám eléggé szemes! Mert a kalitka estében az ajtócska

kinyilt s mig Micza másfelé nyujtogatta be a lábait, a madárka észrevette, hogy az ajtócska kinyilt. Gyorsan kiröppent s most már ő csicsergé gunyosan:

— Ne vesződjél a kalitkával, gonosz Micza. Fogj meg, ha tudsz!

S felröppent a kályhán levő szobrocska fejére.

Micza mérgesen pillantott utána, s mire meglepetéséből fölocsudott, a madárka már biztos helyen volt. Eppen ek-

kor lépett be Gizike is. Persze mindjárt kitalált mindent.

Micza a madárpecsenye helyett egy kis verést kapott s többé nem is volt kedve madárpecsenyére. Azaz kedve bizony talán lett volna, de Gizike ezután jobban vigyázott s a kedves madárka többé nem került veszedelembé.

TANITÓNŐ NEVENAPJÁN.

M ILENNE a kertből hű kertésze nélkül!

Ha nincs böles építő, egy kis ház sem épül,

Hő szeretetünkkel azért karoltuk át: —

Te vagy itt a kertész s vezeted a munkát.

Hinted a jó magot gyöngye sziveinkbe,

Senki sem fáradoz értünk annyit, mint te:

Lelkünk szent templomát épited izzadva,

Többet gondolsz miránk, mint saját magadra.

Az áldott jó Isten, ki fölhozza napját,

Melytől a kis magvak életüket kapják,

És aki lakozik lelkünk templomában,

Legjobb áldásival tégedet megáldjon.

Mi is szeretettel háláljuk jó tetteid: —

Még csak kevesecskét érhattünk el eddig,

De kicsinyke erőnk ameddig elérhet:

Köszönjük Istennek, szüleinknek s néked.

Béla bácsi.

A TÜNDÉR AJÁNDÉKA.

— Beszélyke. —

MAGYOT sóhajta tette le Bella a mesekönyvet, melyből olvasgatott. — Jaj de jó is volt az akkor, mikor még tündérek jártak a földön! Egy-egy jó tündérke volt az embernek a keresztanyja és adott neki valami bűvös gyűrűt, vagy pálczikát vagy más effélet és aztán nem kellett az embernek vesződni semmivel... ha valamire szüksége volt, csak megforgatta a gyűrűt, hát megvolt. Jaj, ha nekem ilyen bűvös gyűrűm volna! Nem

kellene annyit vesződnöm azokkal a nehéz feladványokkal, csak egyet gondolnék és már kész volna az irás. Milyen jó volna! Milyen kár, hogy nincs tündér!

A mama ott ült és hallotta. Mosolygott hozzá. Aztán így szólt:

— Nem olyan bizonyos az, hogy nincs már tündér.

A kis Bella csodálkozva és hitetlenül nézett a mamára.

— Nem bizonyos? De hiszen, kedves mama, soha sem is volt! Tudom én, hogy az csak mese.

— Mese, nem mese, de én csak azt mondom, hogy nem olyan bizonyos, mert egy olyan varázseszközt magam is ösmertem.

A leányka még nagyobb meglepetéssel nézett a mamára. Most már nem tudta, mit higyen.

— Hát csakugyan? Jaj de szeretném én is ösmerni! Hogy volt az, kedves mama? És kinél van, hová lett az a tündéri varázseszköz?

— Ha éppen kíváncsi vagy, megtudhatod. De előbb egy kis történetkét köll elmondanom.

Ezt Bella még inkább szerette. A mama pedig szólt:

— Régen, vagy harmincz esztendővel ezelőtt, élt egy kis leány, akinek nagyon jó dolga volt. A vagyonos szülék nagyon szerették leánykájokat, aki viszont őszintén szerette őket a kedves, vidám gyermek. Nem is volt semmi baj addig, míg hozzá nem kellett fogni az olvasáshoz, íráshoz, varráshoz, mert a szülök persze azt kívánták, hogy leánykájok is tudjon mindent, amit más ügyes leánykák tudnak. Maga a kis leány is szerette volna ezt, de sehogy sem boldogult s alighogy valamire hozzá fogott, néhány perc múlva már sirással hagyta abba.

Biztatta a mama, hol jutalommal, hol büntetéssel, azapa pedig komoly szóval — de csak nem használt az.

Majdnem nál a kis leány arcza, galamb ó nagyon szeretted pedig sokszor na hogy hát neki mikor a mamapácska meg sz

— De hát napon a keres amit mondanak vele, hogy nem

— Oh, ke nem tudom.

— Deho tudnád!

— Nem mikor olyan re kell olvasni. tívem... aztán papirosra, a ruhámra is j bának, mind ő ni, most is vér ez nagyon neh

— Hm, szólt a keres tam is én er segíthet.

— Mi a

— Az e tündér ajándelmes ám.

— Hog

— Hát

lakinek vala gyon gondos melyet hozzá

— Terr sok mesében aki megszeg én nagyon g

— Me

— Me juk meg.

A kere kis dobozt v

Majdnem minedennapos volt a háznál a kis leány keresztapja. egy jóságos arczu, galamb ősz, kedves öreg úr. Ez is nagyon szerette a leánykát, a kicsike pedig sokszor nagyon búsan szaladt hozzá, hogy hát neki milyen szomorú a sorsa. mikor a mama büntetéssel fenyegeti, apácska meg szigorú szóval dorgálja.

— De hát édes kicsikém. szolt egy napon a keresztapa, mért nem teszed, amit mondanak? Lásd, engemet is busítasz vele, hogy nem végzed szépen a dolgodat.

— Oh, kedves keresztapa! De mikor nem tudom.

— Dehogy nem! Ha akarnád, tudnád!

— Nem tudom, nem bírom! Oh, mikor olyan rettenetesen hosszú szavakat kell olvasni, tíszer is botlik bele a nyelvem... aztán a toll csupa poczát szór a papirosra, a kezem is tintás, még a ruhámra is jut... mikor meg a tüvel bánok, mind össze szurom az ujjaimat... ni, most is véres. Oh, ezt én nem bírom... ez nagyon nehéz!

— Hm, ez már persze baj, nagy baj! szolt a keresztapa elmélyedve. Gondoltam is én erre és hoztam valamit, ami segíthet.

— Mi az, kedves keresztapa?

— Az egy bűvös eszköz... egy jó tündér ajándéka. Csakhogy kissé veszedelmes ám.

— Hogyan?

— Hát tudod, ha a jó tündér ad valakinek valami varázs eszközt, akkor nagyon gondosan meg kell tartani a föltételt, melyet hozzá a tündér szabott.

— Természetesen! Azt én jól tudom; sok mesében olvastam, milyen pórul járt, aki megszegte a jó tündér parancsát. De én nagyon gondosan megtartanám!

— Meg? Jól van, akkor hát próbáljuk meg.

A keresztapa a zsebébe nyult és egy kis dobozt vett elő. Fölnyitotta, s mi volt

benne? Egy igen egyszerű kis karperecz, melyen nefelejts-virág látszott s mellette ez a szó: »*Akarom!*«

— Nézd ezt a kis karpereczet, szolt a nagyapa. Ezt a jobb kezedre fűzöm s ott kell viselned mindig, de mindig ám! És ebben a pillanatban, mikor kezedre fűzöm, meg kell fogadnod, hogy akármilyen dologba fogsz, erősen akarni fogod, nem hagyod abba; ha pedig megint azt tapasztalnád, hogy mégis csak olyan nehezen megy mint eddig, akkor rá pillantasz erre a nefelejtsre, meg erre a szóra, s meglásd, mindjárt pompásan fog menni. Mert ez hatalmas varázs eszköz ám, még soha sem csalódott benne senki.

A kis leány nagy örömmel vette át és karjára fűzte a karpereczet. Most már meg volt nyugodva. Mert amit a keresztapa mond, az mindig szent igaz.

Alig várta, hogy kipróbálja a varázs-eszközt. Máskor előre sirt a lecke közelébe, most maga sürgette. Egész jó kedvvel fogott bele. Nehéz volt biz az most is, de mikor nagyon nehéznek látszott, a kis leány ránézett a bűvös nefelejtsre, megemlékezett a fogadalmára és folytatta dolgát. Mindjárt első ízben olyan jól sikerült, hogy teljesen megbizott a varázs eszköz erejében.

Másnap még jobban ment, azután napról napra jobban. Nehány hét múlva már maga is csodálkozott, hogy volt idő, mikor biztatásra, fenyegetésre volt szüksége. És azután már csak dicséretet kapott ügyességeért, buzgóságáért.

— — — Eddig volt a mama elbeszélése.

A kis Bella figyelmesen hallgatta. Egy-két percig szótlán maradt, aztán így szolt:

— Kedves mama...! Ki volt az a kis leány? Én mintha láttam volna azt a nefelejts-virágos karpereczet a te ékszeres fiókodban.

— Láttad, mert csakugyan ott van, emlékül őrzöm.

— Akkor hát te voltál az a kis leány... oh! Én már értem az egészet! Akkor elhitted, hogy az valami jó tündér ajándéka, de csak a jó keresztapa ajándéka volt.

— Meglehet, hogy csakugyan így van. De megtanított vele arra, hogy van egy varázs eszköz, mely többet ér minden mesebeli tündér ajándékánál, és melyet minden ember mindig magánál hordozhat. És pedig a komoly erős akarat. Ennek semmi sem tulságosan nehéz, aki ezzel fog hozzá dolgához, boldogul is. Azért tehát, kedvesem, ne sovárogyj mesebeli varázs eszköz után, hanem minden dolgodnál használd azt, mely biztosan megsegíti az erős akaratot!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIV. köt. 1-ső számában közölt *körrejtvény megfejtése*:

Gróf Széchenyi István.

Helyesen fejtették meg: Szilágyi Agota, Löwy Josefina, Makray testvérek, Scharl Gyula, Berkovits Vilma, Weisz Lujza és Jenő, Ullmann Károly, Fleischhut Mariska, Redlich Ella és Kornél, Haselberger L. (nevedet egészen ird ki, mert különben jövőre nem közölhetem. F. b.), Tobisch Mariska, Záborszky Anna, Müller Katicza, Mihalecz Kálmán, Bisehitz Vilma és Andor, Hirsch Margit és Elemér, Oppenheim Erzsike és Ernő, Herz Irma és Andor, Farkas Elsa, Weisz B. Sándor, Eröss Olga, Wassermann Gizella, Mariska és Ilonka, Grossmann Margit, Jenő és Pali, Massanek Lenke, Kelemen Ilonka, Máday Andor és Pista, Radány testvérek, Baróthy Sándor, Jelenik Etelka, Szandtner Vilma, Felsmann Ida és Pista, Unger Ferencz és Lajos, Préger Oszkár, Kovács Dani, Fischl Janka, Kohn Aranka, Tekla és Oszkár, Robitsek Alice, Hollán Miklós, Kubinyi Margit és Tibor, Jellinek Serafine, Schwartz Áron és Mór, Koller Edith, Kertész Ilonka, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Weisz Béla és Kornél, Nedeczky Szendrő, Novák Tivadar, Ausländer Erzsí, Melzer Rezső, Fellner Ilonka, Pollner Izidor, Komlós Alice, Boskovits

Anna és Vilmos, Berényi Mátyás, Adler Margit, Schweiger Józsi, Rónay Zoltán, Háy Sándor, Vitályos Róza, Galgóczy Jolánka, Szűts Olga, Köves Andor, Kohn Juliska, Schön Hugó, Lipovniczky Miklós, Madarász Viktor, Szikla Gusztí, Szalay Jolán és Margit, Eliás Béla, Dósa Bognár Margit, Fleischmann Irén, László Márton, Markovics István, Ferenczi Károly és Lajos, Feldheim Ilonka, Dalmady Zoltán, Spitzer Hedvig és Ernő, Rothfeld Anna, Ottó és Géza, Szijártó Margit, Guttmann Vilma és Lajos, Schüller Olga és Frigyes (a Frigyes irását is szeretném látni. F. b.), Nemschitz Alfréd, Czinczár Mariska és Teréz, Szarayassy Béla, Adler Irén és Paula, Hirsch Aladár, Gógl Lajos és Zsiga, Horváth Margit, Reztsek Mariska és Árpád, Beksits Alexandra, Braun Zoltán, Ascher testvérek, Vavrik Leonka, Csiki Irma, Czibulya Gyula és Imre, Szabó Róza, Glück Dezső és Ernő, Angyal Matild és Sándor, Dukesz Terézia, Sztankóczy Lenke, Weisz Regina, Omer Ödön, Árkövy Richárd, Guttmann Renée, Kämpfner Fanni, Thuróczy Marika, Kayser Elek, Brude (1?) Fülöp, Bydeskuthy Mariska, Grünbaum Juliska, Groák Etel, Kohn Miczike, Maller Imre, Sartory Mariska és Riza, Szigety Ferencz, Sommer Margit, Pesti izr. lány-árva menedékhely növendékei, Sattel Irén és Lujza, Schmideck Jenő, Kamermayer Györgyike és Aladár, Csiky Ilona, Goldmark Kornélia és Sándor, Reiter Szerénke, Pilis Matild és Ernő, Borus Béla, Pap Rózsika, Berkó Pistike, Wiener Bertl, Schulz Armin, Geissler Ernő, Buday Margit és Dezső, Lakner Pista, Schubert Anna, Moesz Hermine és Etelka, Weidlich Irma, Tenner Adél és Irén, Baján Etike, Leichter Otto, Krausz Emil, Haizler György, Krenner György, Mandics Ilonka, Fejér Lucia, Berger Ernő és István, Fráter Irmuska, Biedermann Sándor és Jenő (örömmel látom, hogy messze Párisban is hívei vagytok a »Kis Lap«-nak. F. b.), Rásztovich Jolán, Lengyel Eszti, Vili, Dávid és Laczi, Schwarz Nella és Lajos, Farkas Matild, Máriássy Menyhért, Rechnitz H. (nevedet ird ki egészen, különben jövőre nem közölhetem. F. b.), Nedeczky Szendrő, Cserpes Antónia, Kirchmayer testvérek, Lipovniczky Anna, Mayer Irma, Kűszler Gizella, Debreczeni Etelka, Havassy Jenő, Szilágyi Margit, Dráza Frida és Manó, Polákovits Ödön, Benedek János, Szöllőssy János és Gábor, Goldschmid Zsófi és Frida, Weiss Dezső.

Forgó bácsi postája s a „Jótekonyság“ rovat folytatása a jövő számban.